

Assisi szent Ferenc ünnepe 2012. október 4.

Bevezetés

A mai nap Szent Ferenc Atyánkra, Isten szegénykéjére emlékezünk, aki egészen az Istennek akart élni, egészen a szegény Jézust akarta követni. Megtalálta azt a sajátos hivatást, amelyre az Isten hívta őt. Kövessük Ferencet az egyszerűségben, az Isten, ember és természet iránti szeretetben.

Szent Ferenc 1182-ben született, a gyönyörű szép olasz városkában, Assisiben. Édesapja gazdag posztókereskedő volt. Örökösének, vagyona megsokszorozójának álmolta fiát. Maga mellé vette az üzletbe.

Ferenc azonban inkább fényes lovagi jövőjét tervezgette. A bolt zárása után esténként szórakozott. Nótaszó, lantpengetés, tréfák töltötték ki életét. Vidám, víg életet élt, de kicsapongót sohasem

Korábban városháborúk dúltak szerte Itáliában, így Assisi és Perugia közötti is. A háborúban, 1202-ben az assisiek vereséget szenvedtek. Ferenc fogságba került. A fogság ideje alatt, Ferenc tartotta a lelket a társaiiban.

Amikor szabadult, súlyos beteg lett. Rádöbrent arra, hogy az emberi életben minden mulandó, többé nem élhet úgy, mint eddig. Felgyógyulva még megpróbálkozott egyszer lovagi terveinek megvalósításával, ám hamarosan Spolettóban látomása volt, az Úr jelent meg neki. S azt kérdezte tőle: „Ki a nagyobb? Az

úr, vagy a szolga?” Ferenc egyszavas válasza ez volt: „Az Úr!” És jött a Ferencet mélyen megérintő, s elgondolkodtató válasz: „És Te mégis a szolgát szolgálod!” És ettől a pillanattól kezdve kezdett egyre jobban az Úrnak szolgálni. Egyre többet, és elmélyültebben imádkozni, elmélkedni. Betegeket ápolt, szegényeknek alamizsnát osztott.

Egy alkalommal, a Finn Karéliában vértanúságot szenvedett Pelbárt atya, világi ferenceseknek, harmad-rendieknek oly szívhez szólóan szólt Szent Ferencről, és oly élénk színekkel ecsetelte a Szent Ferencnek a bélpoklossal való találkozását, hogy már akkor foglalkoztatott a gondolat, hogy én is ennek a Szent Ferencnek leszek a követője. S az is lettem. Pelbárt atyára, nevelőmre és hivatásom ébresztgetőjére mindenkör a legnagyobb hálával gondolok. Nagy öröm számomra, hogy reményeink szerint itt láthatjuk majd őt is 7 vértanú között.

Visszatérve Szent Ferenchez. Újabb látomásban részesült. Ekkor Ferenc azt kérdezte az Úrtól: Mit akarsz, hogy tegyek? Az Úr válasza ez volt: Menj és építsd újjá házamat, hiszen látod, omladozik, roskadozik.

Ferenc szó szerint vette, s nekilátott a környékbéli roskadozó kápolnák kijavításához, a Szent Damján templom rendbe hozásához. Hogy legyen miből rendbe hozni, ennek érdekében eladott néhány végposztót édesapja készletéből.

Máskor posztót osztott ki a rongyos, ruhátlan szegényeknek. Mindez nem tetszett édesapjának.

Megharagudott rá. És visszakövetelte tőle a posztók árát. De hiába.

Ezért a püspök elé hurcolta, kérve a püspököt, hogy ő parancsoljon rá, hogy adja vissza a posztók árát. Ferenc ekkor ledobta édesapja lába elé magáról a tőle kapott díszes ruháját, mondván: Többé nem mondom Bernardone Pétert atyámnak, hanem csak a Mennyei atyát. Meztelen testét a püspök takarta be püspöki palástjával. Jelezve ezzel, jelképesen, hogy az Egyház oltalmába veszi ezt az önmagát egészen Istennek átadó, s életét a Gondviselésre bízó, az élet elesettjeit segítő fiatalembert.

És nem haza, hanem a magányba és az élet elesettjei közé ment. Mint Isten bolondja, dalos kedvű trubadúrja járta Umbria utcáit, s hirdette az evangéliumot, megtérésre, s Isten és emberszeretetre buzdította az embereket.

T. Mi más a mi feladatunk is, mint dalos kedvvel hangolni az embereket Isten és emberszeretetre.

Amen.

F. F.